

”Dagen då Du försvann”

Gun Kihl

Sara suckar trött, det har varit rätt så snärjigt på frisörsalongen hela veckan. Det har ringt ett i ett, alla vill ha tid för klippning eller permanent nu när det börjar närma sig advent. Åh, vad jag är less på kunder som inte kan bestämma sig för hurdan frisyr de ska ha, eller om de ska göra slingor, eller bara tona håret. Och vilken otur med den gamla damen som slant på trappan därute och bröt lårbenshalsen! Det var ju så himla halt, hade sandat men nog sjutton skulle hon ramla just där. Måste gå upp till lasarettet och se hur hon mår, får göra det i morgon!

Sara är trettiotvå år, hon ger ett nätt litet skört intryck, har mörkblå ögon och ett vackert leende. Det blonda håret har hon snott upp i en enkel tofs uppe på huvudet. Hon är omtyckt på arbetet snar till skratt som hon är, duktig på att klippa frisyrer och ge råd om vad kunderna passar i. Hon gillar sitt arbete för det mesta, men det har nog blivit lite för mycket den sista tiden. Kanske mest för oron över att Axel är så förändrad. De gifte sig för närmare sju år sedan och har inga barn ännu. Först skulle de ha hus fast jobb, de ville ha ordning på sin ekonomi, Axel kom på massor av andra orsaker till att de skulle vänta med barnafödandet. Men de sista åren har Sara alltmer börjat längta efter barn.

Sara låser upp dörren på sin lilla bil, slänger in matkassarna hon inhandlat på lunchrasten, nu vill hon bara hem. Hoppas att Axel är hemma och att han har börjat förbereda middagen. Hon känner mest för att ta en varm dusch och sedan krypa ner i sängen. ”Gud, vilken huvudvärk jag har, och benen känns mest som två stolpar av cement!” Hon rattar vant sin Fiat, hon gillar att köra de två milen hem, tycker hon får lite distans till alla de problem som är på jobbet och hemma. Axel har verkat så slutet och tyst de senaste veckorna. Vad hon förstått så har han också problem på jobbet? Ja, det är väl inte lätt att sälja bilar i dessa tider, när allt fler människor blir arbetslösa, kan jag tro! Och han oroar sig nog också för att räntorna ska stiga ännu mer än de har gjort. Vi skulle nog inte ha köpt det där dyra huset, inte trodde jag väl att det skulle bli så hiskligt dyrt att renovera! Men det är lätt att vara efterklok. Vi skulle allt ha lyssnat på pappa när han sa att det var alldeles för mycket att göra vid det huset! Och inte trodde vi att det skulle vara så mycket annat som skulle behövas. Axel skulle nödvändigt ha den dyraste åkgräsklipparen som fanns att uppbringa på marknaden, och alla trädgårdsredskap sen, hon hade inte haft en aning om allt man bara måste ha. Det är tur att vi har jobb båda två! Det här med barn är ett känsligt kapitel, alla deras kompisar har småtingar, det enda de pratar om är hur duktig Joan är på pottan, och lilla Elin står utan stöd fastän hon bara är tio månader!

Hon har bett Axel att följa med till husläkaren för en undersökning, det är väl inte så säkert att det just är henne det är fel på? Men nej, han vill inte. De har snart varit gifta i sju år och Sara skulle så gärna vilja ha barn, tänk en liten grabb med Axels lockiga hår och härliga leende, eller varför inte en liten tjej? Sara ler vid tanken och blir precis varm inom sig. Hon måste på något sätt få Axel att förstå, klockan tickar så fort. Hon vill ha barn nu, när hon är något så när ung.

Äntligen är hon hemma, parkerar ute på garageinfarten, ser att alla fönster är mörka, då har alltså inte Axel kommit hem än? Hon suckar trött, då blir det till att själv börja med middagen. Hon har tänkt att de ska ha fläskkotletter potatis och en sallad. Kanske kan vi öppna en flaska vin, det är ju fredagskväll, säger hon till sig själv. Hon börjar plocka in frysvarorna sedan blir hon stående i det stora ljusa köket och ser sig omkring. Vad hon älskar detta kök. Det blev precis som hon ville ha det! Lättskött och genomtänkt. Axel har verkligen gjort sitt yttersta för att tillgodose hennes önskemål. Väggarna är i äggskalsfärgad pärlspånt halvvägs upp med en tapet i lindblomsgrönt ovanför. Hon drar med handen över det stora rustika furubordet. Så lent det känns under hennes hand. Sex stycken stolar med hög rygg går det plats runt bordet. Över bordet hänger den gamla lampan med prismorna som kommer från Axels föräldrahem. Vita luftiga gardiner gör att hela köket ger ett hemtrevligt intryck. I fönstren prunkar kornettblommorna i sina lindblomsgröna krukor. Dem har hon verkligen haft tur med.

När Sara börjar dona med maten så blir hon genast på lite bättre humör, huvudvärken har nästan släppt, och livet känns lite ljusare. Nu ska de ha en lugn och trevlig helg, släppa alla måsten och bara rå om varandra! Det ordnar sig alltid, tänker hon, blott en dag ett ögonblick i sänder! Hon börjar steka kotletterna, potatisen har hon redan skalat, och sedan ska hon bara röra ihop salladen. Hon har redan luftat vinet, hållt upp det i en vackert slipad glaskaraff, arvegods från hennes farmor och farfar. Sådär, nu är det mesta klart, nu borde Axel komma när som helst! Sara går in i rummet för att duka med de vita tallrikarna, de vackra slipade kristallglasen på hög fot, när hon ser det vita kuvertet som står lutat mot vasen på bordet. Hon tar dröjande upp det, ser att hennes namn står på kuvertet. Har Axel varit hemma och tagit in posten? Och åkt igen...?

Så konstigt, det står bara ”Sara.” på kuvertet? Inget efternamn, inget frimärke?

Hon vrider och vänder på kuvertet, något säger henne att det är något galet som är på väg att hända. Hennes hjärta börjar bulta, när hon med darriga händer öppnar brevet. Hon trevar bakom sig, finner en stol och sätter sig ner innan hon sakta börjar läsa...

” Sara, min älskade!”

Förlåt mig, men jag orkar inte längre! Det gör alltför ont att leva, så jag väljer att försvinna ur ditt liv. Tro mig, det blir bättre så här. Efter det du läst dessa rader, ta kontakt med polisen och be dem att komma till mitt kontor. Gå inte dit själv Jag älskar dig och kommer att vaka över dig från den plats dit jag nu går.

Axel.

Gode Gud, vad ska jag göra? Sara kastar sig på telefonen och ringer om och om igen till firman. Men ingen svarar, långa, långa signaler går fram, till slut inser hon att det är lönlöst. Tårarna strömmar utmed kinderna. Hon som gjort färdig maten och allting! Och så gör han så här? Ska han inte komma hem och äta? Han vet ju att vi alltid äter tillsammans på fredagskvällen! Vad menar han? Vadå, försvinna ur mitt liv? Sara läser de korta raderna flera gånger, hon förstår inte. Vill inte förstå! Hon sitter där på stolen alldeles kraftlös, till slut kommer hon äntligen sig för att göra som Axel vill, hon ringer polisstationen. Får tala med en polisman vid namn Ragnarsson. Hon pratar osammanhängande, berättar om brevet hon håller i sin hand. Ragnarsson ber om hennes namn och adress, samt vill ha uppgift om var firman är belägen. Han säger också att han ska skicka en kvinnlig polis som kan vara hos henne tills de har kollat upp vad som har hänt.

En stund senare ringer det på dörren, en äldre kvinna står där utanför. Hon presenterar sig som Sigrید Johansson, berättar att hon kommer från polisen och att hon gärna vill komma in och prata lite med Sara, som nu är ordentlig uppskakad och rädd. De sätter sig ner i vardagsrummet, Sigrید berättar att två poliser har åkt till bilfirman, de har även tagit kontakt med hans kompanjon, Ulrik Larsson för att få tillgång till nycklar mm.

Ulrik ja, honom har hon totalt glömt, och pappa och mamma, vad ska de säga? Sara har svårt att förstå, vad ska hända nu, huvudet är fullt av tusen tankar, ” Han skrev att han ska försvinna, att han ska vaka över mig, vad menar han? Snälla, tala om för mig vad han menar!” säger hon till Sigrید. Polisen tar Saras händer i sina, ”seså”, säger hon, ”nu sätter vi på en mugg the och så väntar vi på vad polismännen kommer fram till. Innan vi vet vad som har hänt, kan vi inte göra någonting.”

” Säg mig, Sara, har maken varit deprimerad, eller har du märkt något annat som har varit annorlunda med honom den senaste tiden?”

När Sara berättar om hur slutet och tyst Axel har verkat vara, så blir de sittande tysta läppjandandes på sitt the. De hör en bil komma på uppfarten och så ringer det på dörren. Det är

polisman Ragnarsson och en kollega till honom som kommer, ytterligare en bil parkerar bakom dem, en man kommer in, Sara känner genast igen honom, det är prästen i den församling som vigde Axel och henne. Hon stålsätter sig för vad de ska säga, hon förstår att hennes värsta farhågor nu ska besannas. Polismännen bekräftar att de hittat Axel död. De undrar om hon har någon som kan vara hos henne, hon ska inte behöva vara ensam under natten. Sara ber dem att ringa hennes pappa.

Hon hör en del av samtalet polisen har med hennes far. Efter det polismannen presenterat sig, berättar han för fadern vad som har hänt, att Axel, Saras make är död, han har skjutit sig och att döden var ögonblicklig. Han berättar också att de är hos Sara just nu, och att Sara bett honom ringa föräldrarna. Sara känner sig yr, hon reser sig för att ta telefonluren, allt går bara runt, och hon ramlar avsvimmad ner i golvet.

När hon vaknar igen så finns föräldrarna vid hennes sida, polismännen har åkt därifrån, men församlingsprästen är fortfarande kvar. Allt ter sig så överkligt, modern hjälper henne i säng, ”Sov min älskling, pappa och jag stannar här så länge du behöver oss...”

De första dagarna går som i ett töcken, det känns som om hon vadar i sirap. Telefonen ringer i ett, hon låter föräldrarna svara, själv orkar hon inte någonting. Hon frågar sig varför, om och om igen. Vad har jag gjort för fel? Var vi inte lyckliga tillsammans? Varför lyssnade jag inte på honom mera? Varför, varför?

Begravningsdagen gick som genom en dimma. Apatisk drog Sara sig igenom denna hemska dag. Hon var som förlamad. Mycket folk var samlade i kyrkan, hon nickade och log mot folk, men hade ingen aning om vilka de var, eller varför de var där?

Dagen efter skulle föräldrarna åka hem. Fadern hade att ordna med på firman och modern hade ett läkarbesök inbokad sedan länge. De hade ordnat så att Saras kusin Veronica ska komma ner från Uppsala, hon kunde ta ut en semestervecka för att vara hos Sara så att hon inte behövde vara ensam nu den första tiden. Sara och Veronica är mycket goda vänner, har alltid kunnat prata om allt mellan himmel och jord, så det känns bra tycker Sara.

”Jag fattar ingenting”, säger Sara den första morgonen, när de sitter vid frukostbordet hon och Veronica. ”Jag tyckte vi hade det så bra, om han ändå hade gett mig en förklaring? Så kanske det hade det varit lättare att acceptera. Hur ska det nu bli, med firman, med huset, inte kan jag ha kvar det? Förresten är det ju för stort för en person!” Tusen frågor hopar sig innanför Saras panna. Veronica lägger sin hand över Saras, säger. ”Ta en dag i sänder, Sara. När vi ätit färdigt så ska vi gå en härlig långpromenad, jag tror att det skulle göra dig gott! Titta, det har kommit lite snö i natt, vi får ta på oss bra, för det är minusgrader!” Sara tittar

håglöst ut genom fönstret, hon vill helst inte gå ut, tänk om de möter några grannar, hon vill inte prata med någon. Inte än, i alla fall!

Det går några dagar, det börjar dimpa ner räkningar. Urban, Axels kompanjon har ring ett par gånger, han måste få prata med henne om hur de ska göra med firman, och en hel del annat som rör företaget. Banken ringer om huslånet. Sjukkasen hör av sig, hur länge har hon tänkt vara hemma, egentligen? Helst vill Sara bara krypa ner under täcket och gömma sig, strunta i allt. Men det går ju inte. Hon blir arg på Axel, vilken fegis han är, tänker hon, bara försvinna från allt, det är att göra det lätt för sig! Lämna mig ensam med detta elände! ” Det är bra,” säger Veronica, ” ös ur dig din ilska, se till att du får ur dig allt det du går och bär på! Sedan ska vi ta itu med det praktiska, vi har mycket att ordna och ställa med!”

På kvällen när Sara har lagt sig tänker hon tillbaka på sitt liv med Axel. Hur de träffades på en skoldans under gymnasietiden. Hur hon föll för Axels mörkblå ögon och hans underbara leende. Han var ordförande i elevrådet, och hon kunde först inte förstå vad han såg hos henne? Men så var det, de höll ihop hela skoltiden, vanvettigt kära i varandra! Sara tog examen som hårfrisörska, Axel knogade på med olika jobb, tills han fick erbjudandet till att bli kompanjon med Urban.

Axel och Urban hade känt varandra i många år, de spelade schack ihop, gillade motorsport, på helgerna var de ofta ute på rallyn. Sara och Urbans tjej Ulrika var ofta med och hejade och tittade på. Nu hade de tre små grabbar som krävde mycket av föräldrarnas tid. Eftersom Sara och Axel inte hade några barn så hade de tyvärr kommit ifrån varandra. Sara orkade inte lyssna på vilka underverk barnen var. Det sved i hjärtat på henne av avund och längtan....

Sara suckar tyst , nu är allt för sent, Axel och hon skulle aldrig få några barn, aldrig någonsin.

När Axel gick in i firman förlovade de sig, vilken magisk kväll det var när Axel friade till henne. De satt nere vid stranden, hon anade ingenting. Plötsligt så stod han framför henne, föll ner på knä där i stranden, i handen hade han en liten ask med en förlovningsring!

” Vill du gifta dig med mig, Sara Berlin?” sa han bävande. Och jag svarade, ” Ja.” Sara ler vid minnet, tänk så lyckliga vi var!

De gifte sig i oktober samma år, Urban var bestman och Ulrika hennes tärna. Klänningen hade hon sytt själv i fotsid glänsande lamé, slöjan var en släktklenod på hennes mors sida. Mormodern hade virkat en krona i vitt. De hade ett riktigt gammaldags bröllop. Efteråt åkte de på en två veckors lång bröllopsresa till Grekland. Det var föräldraparens bröllopsgåva till dem. Det var två underbara ljuvliga veckor. De båtluftade mellan de grekiska öarna, vädret var strålande, de blev bruna som pepparkakor, på kvällarna föll de i säng i varandras armar efter händelsefulla dagar. Axel var en öm och hänsynsfull älskare. Allt var perfekt, tyckte

Sara Väl hemma igen bodde de först i Saras lilla etta med sovalkov, letade länge efter ett lämpligt hus, nu längtade de bara efter att familjen skulle utökas med ett barn eller två.

Dagarna kom och gick, blev till månader och år. Föräldrarna kom med lite antydningar om att det skulle vara trevligt med lite småfolk i huset. Vännerna började också ge lite gliringar, Men det ville sig inte! Sexlivet började bli en plåga för Sara, hon drog sig undan när Axel ville vänslas, sa att hon hade mens, huvudvärk eller var trött.

När det varit gifta i nästan fem så ville hon att de skulle gå till sin husläkare för att undersöka om det var något fel på dem. Men Axel ville inte följa med. Han vägrade blankt! ”Det är inget fel på mig”, sa han, ” Jag har hört hur dessa undersökningar går till, så det betackar jag mig för!” Det var orsaken till deras första gräl som slutade med att Axel gick ut genom dörren och var borta i flera timmar. Den kvällen kommer Sara ihåg att hon låg och grät sig till sömns. Varför var han så envis? Det gick inte att prata med honom om barn, han slöt sig som en mussla när det kom på tal. Hon frågade honom om de inte skulle kunna ställa sig i adoptionskö eftersom det inte verkade som att de var fruktsamma? ”Sluta tjata”, sa han. ”Jag är inte alls så säker på att jag vill uppfostra någon unge, som världen ser ut i dag!”

Livet kändes så tomt och innehållslöst, tyckte Sara, det blev inte alls som hon hade tänkt sig. Var det så här det skulle bli?

”Nej Sara, sluta nu”, säger hon till sig själv. ”tänk inte mer tillbaka, du måste försöka se framåt, gjort är gjort, Axel valde att avsluta sitt liv, varför lär jag väl aldrig få reda på? ”Hon somnar och sover sedan drömlöst hela natten, känner sig lite piggare nästa morgon, och börjar äntligen komma sig för med att ta itu med allt som måste göras.

Hon förstår att hon måste sälja huset, tar kontakt med en mäklare som lägger ut det till försäljning. Börjar plocka ihop Axels kläder, stuvar ner dem i kartonger, nästan utan att titta vad det är kläder hon sorterar.

Hon stannar upp när hon håller kostymen som han bar på bröllopet, smeker kavajslaget, lägger ner kavajen med avigsidan utåt då hon ser ett vitt papper sticka ut från innerfickan. Hon drar fram det, och ser att det tydligen är från deras husläkare? Vad kan detta vara? Hon vecklar ut det och läser, ert provsvar visar tyvärr negativ respons på livsdugliga spermier, troligen orsakade av den tidiga påssjuka ni hade som barn. Var Axel steril? Hon ser att brevet är avstämplat dagen innan han tog sitt liv.

Med ens förstår hon hans vända, stackars, stackars Axel! Så hopplöst hans liv måste teta sig! Om han ändå hade sagt något! Och vad skulle du tröstat honom med då? tänker hon i nästa andetag. Du ville ju så gärna ha barn, det sa du till honom varenda dag. Han hade inte en

chans att glömma det! Hon suckar tungt och tröstlöst. Och så blir det inte något mer gjort denna dag för henne...

Följande dag så ska Veronika åka hem igen, hon oroar sig lite för hur Sara ska klara av att vara ensam men Sara säger att ” Någon gång måste jag ju klara mig själv igen, det måste bara gå!” Och det gör det.

Sara bestämmer sig för att börja jobbet igen nästkommande måndag, hon har fått tag i en liten lägenhet inne i samhället, Huset är nu sålt, en ung familj med två barn ska överta det, det känns fint, tycker Sara. Urban har tagit över firman, det har löst sig på ett mycket bra sätt. Pengarna hon fått för Axels del i firman plus summan hon fått loss för huset gör att hon nu kan börja om igen, utan att vara livrädd för att inte klara sig ekonomiskt. Hennes mamma och pappa har lovat att hjälpa henne med tömningen av huset, Lägenheten är inflyttningsklar och står nu och väntar på att hon ska vara redo att flytta in. Hon har även haft bra kontakt med en kurator som lyssnat på hennes ångest efter Axels självmord. Kuratorn har fått Sara att förstå att hon inte har någon del i hans beslut, och det har hjälpt Sara att bearbeta sorgen och ångesten hon haft.

”Ta en dag i taget, det är det bästa rådet jag kan ge dig”, sa hon till Sara vid det sista samtalet. ”Nu är det upp till dig vad du vill göra med ditt liv!”

Hon börjar arbeta igen och finner att det skingrar tankarna, och det är riktigt roligt att träffa alla kunder. De är så taktfulla, hon hade varit rädd för att de skulle vara nyfikna och frågvisa, men icke.

Sara har fullt upp med att inreda sin lilla tvåa, den är så söt och alldeles lagom stor tycker hon. Dagarna går fort, kvällarna tillbringas hon framför tv:n eller med en bok. Nätterna är värst tycker hon, då kommer saknaden efter Axels varma och trygga kropp sakta smygandes över henne.

En dag när hon är nere i affären så ser hon en annons sittandes där på anslagstavlan. ”Blandrashund till salu!” Hon går närmare tavlan, studerar den noggrant. ” Bonzo”, behöver ett gott hem, säljes på grund utav att husse ska flytta utomlands. Ring om du är intresserad så kan vi prata vidare! Jag Bonzos husse, heter Gunnar Sjölin.

Sara går hem mycket fundersam. Hon har alltid älskat djur, var det Bonzo, han hette? Hon skulle säkert kunna ha med sig honom till salongen, det fanns ett rum innanför där hon nog skulle kunna ha honom. Sakta känner hon något som påminner om glädje och hopp?

Tidigt nästa morgon tar hon mod till sig och ringer numret som hon skrivit av från anslagstavlan i affären. Det tutar upptaget, och hon lägger besviket på luren igen. Hon äter frukost bestående av yoghurt, frukt och en hårdsmörgås med ost. Precis när hon är färdig och

står i begrepp att duka av så ringer telefonen, och när hon svarar så hör hon en röst som säger, ”Hej, har Du ringt mig? Ja, säger Sara, jag såg din annons om Bonzo i affären, du skulle visst flytta utomlands?”

”Ja, firman jag jobbar vid ska öppna en ny fabrik i Portugal och jag ska hjälpa till med att instruera personalen där. Jag kan tyvärr inte ta med mig Bonzo, och vet inte riktigt hur jag ska lösa problemet med honom, känner ingen som vill ta hand om min hund! Jag har redan ångrat mig tusen gånger, att jag satte in annonsen! Vet varken ut eller in, han är en sådan trogen kamrat, som jag haft i många år!” Vid Saras fråga om han ska vara borta länge, svarar Gunnar att han nog blir borta tre, fyra månader. ”Men”, säger Sara, inte ska du sälja honom då, kan du inte lämna in honom på någon kennel tex?” ”Nej, jag vill inte det, för Bonzo är inte så glad i andra hundar, han blev biten av en ettrig liten tax som valp, och jag vill inte utsätta honom för det igen.”

Sara förstår att hon pratar med en man som älskar sin hund och hon funderar en stund och sedan säger hon. ”Skulle jag kunna få träffa Bonzo, jag kanske kan ha honom, om han gillar mig? Du skrev att det var en blandras, är det en stor hund?” ”Det är en underbar hund”, svarar Gunnar på hennes fråga, ”en korsning mellan labrador, schäfer och collie, han har hängande öron, korthårig päls, och har ett underbart tecknat ansikte. Han är snäll och trogen, barnvänlig och gillar människor. Mycket lydiga och läraktiga, en toppenjycke!”

De kommer underfund med att de inte bor så långt ifrån varandra, så de bestämmer att de ska mötas nästa dag efter jobbet och gå en liten runda med Bonzo, Gunnar föreslår att Sara tar med sig någon väninna, så att hon känner sig trygg med honom och Bonzo på denna första träff. De avslutar samtalet under glatt samspråk. Vilken trevlig man han verkar vara, tänker Sara. Det ska bli roligt att få träffa hunden, hoppas att han gillar mig bara. Hon ler vid minnet av telefonsamtalet. Det fanns tydligen inga nackdelar med den vovven! Jo, Jo!

Eftersom de ska träffas direkt efter jobbet så stoppar hon ner några köttbullar i en plastlåda på morgonen, dem kan hon ha i kylskåpet på jobbet under dagen, någon muta måste hon nog ha med till mötet!

När hon berättar för sin kollega på salongen om sina planer, så erbjuder sig Inge-Gerd att följa med, hon tycker det låter vansinnigt spännande! ”Tänk, det kanske är en är en man för dig, Sara?”

”Äsch”, säger Sara, ”jag vet inte om jag har lust till att ingå ett nytt förhållande. Nej du, jag har allt bränt mig tillräckligt som det är, tycker jag!”

Utanför salongen står Bonzo och hans husse och väntar på dem. Sara hälsar först på Bonzo, klappar om honom och smyger till honom en köttbulle. Hunden slickar hennes hand, ser upp

mot henne med bedjande blick, och hon är såld! Åh vilken hund, precis en sådan som hon önskat sig. Innan de går över den trafikerade gatan så säger Gunnar, ” Stanna”, och Bonzo lyder blixtnabbt hans kommando! Inge-Gerd blinkar åt Sara, och viskar, ” Gud, vilken snygg karl, den du!”

När de kommer ut till parken, så släpper Gunnar Bonzos koppel, hunden går fram till Sara och lägger nosen i hennes knä.” Jaha du”, säger Gunnar åt Sara, ” Bonzan verkar gilla dig?” Han berättar lite om hunden, vad han har för vanor och så, samtidigt säger han att han tänkt på vad Sara föreslog vid deras telefonsamtal, att han inte ska sälja sin hund. Han undrar om Sara kan tänka sig att vara fodervärd åt Bonzo under tiden han är utomlands? Och det är precis vad Sara också har kommit fram till! De bestämmer sig för att träffas ett par gånger för att se hur hunden och Sara kommer överens. De har gott om tid för Gunnar berättar att han ska åka först om två månader.

Inge-Gerd suckar hänfört, ” Gud, vilken karl!” ”Åh, vad larvig du är”, säger Sara, ”har du inget annat i huvudet, människa!”

Sara fäster sig alltmer vid Bonzo, det är en mycket trevlig vovve, tycker hon. Hon hämtar honom varje dag efter jobbet, de går till parken där han får springa omkring utan koppel, när hon ropar ”Bonzo”, så kommer han genast sättande. Hon klappar om honom, och säger, ”Duktig hund.” Då viftar han med hela kroppen och hon kan inte annat än skratta åt honom, han är allt för go! Ibland följer Gunnar med dem på promenaderna. Sara och han har mycket att prata om, de har upptäckt att de har många gemensamma intressen. Nu närmar sig tidpunkten för Gunnars resa, tänk att två månader skulle gå så fort?

” Du måste höra av dig”, säger han till Sara, ”hoppas nu att det går bra med Bonzan! Jag har allt lite ångest för att släppa iväg honom! Nej, jag skojar, jag vet att detta kommer att bli bra!”

Sara har levt upp tycker hon, allt har blivit så mycket lättare sedan Bonzo kom in i hennes liv. När han tittar upp mot henne med sina underbara vackra bruna ögon så bara smälter hon. Undrar hur din husse har det, kan hon tänka ibland, synd att han var tvungen att ge sig iväg! De tar långa snabba promenader varje dag efter jobbet, Sara känner sig allt starkare och börjar nu känna lite livsglädje igen. Tänk att en hund kan göra så mycket!

Några dagar senare får hon ett brev från Gunnar, han skriver att han snart är klar med sitt arbete, nu så ska det bli skönt att komma hem, tycker han. Han har längtat som en galning efter Bonzo!

Sara blir alldeles förtvivlad, ska hon inte få ha kvar Bonzan! Hon begraver huvudet i Bonzos varma mjuka päls, tårarna börjar rinna utmed hennes kinder. Bonzo suckar djupt och tittar på henne med sina stora tillitsfulla ögon.” Nej, det här duger inte, kom så går vi ut”, säger Sara åt

hunden, de tar vägen genom skogen och ner mot sjön. Där har de ofta gått under den tid som Sara har haft hunden. Bonzo älskar att få vara fri från koppel, och han lyder direkt när Sara ropar sina kommandon.

Den dagen Gunnar kommer hem igen har Sara gjort i ordning en god middag åt dem, hon har köpt kycklingfilèer som hon marinerat med en god glace, stekt klyftpotatis och gjort en sallad till. Som dessert har hon komponerat en chockladmouse med hallonspegel och lite vispad grädde. Hon har dukat med sitt bästa porslin, kristallglaset hon ärvt efter mormodern. Köpt ett fin flaska rosèvin. Hon tittar förnöjt på dukade bordet. Så där, nu vart det klart! Ser på sitt armbandsur att han kommer om en halv timma ungefär, hon hinner ta en snabbdusch och dra en kam genom håret. Hon ger Bonzo en klapp i förbifarten, ”Nu du, är snart husse här!”

Bonzo blir alldeles till sig av förtjusning när Gunnar dyker upp, svansen går som en propeller, han vet inte till sig av glädje över att hans husse är hemma igen. Gunnar kramar om hunden och sedan räcker han över ett litet paket till Sara med orden, ” Jag är så innerligt tacksam, Sara, att du ställt upp så fint för mig och Bonzo, jag kan inte nog tacka dig för det!”

”Äsch” säger Sara förläget, ”det var så lite så! Nu sätter vi oss och äter innan maten blir kall” De låter sig väl smaka av den goda maten Sara gjort i ordning, Gunnar berömmar henne för hennes matlagningskonst, säger att det var det godaste han ätit på länge! De har mycket att prata om, Gunnar berättar hur det gått på fabriken och Sara återger vad hon och Bonzo gjort tillsammans. De pratar i mun på varandra, de har så mycket att säga varandra, Sara tänker, varför kunde inte jag och Axel och jag diskutera på detta sätt? Hon känner sig lugn och trygg i Gunnars sällskap. Gunnar berättar att han inte alltid varit singel, han har varit gift, men är nu skild sedan ett par år. De var båda två helt uppe i karriären, så det fungerade inte utan de hade skilts åt i all vänskaplighet. Sara berättar om sitt äktenskap med Axel, när hon berättar om Axels död, lägger Gunnar sin hand över Saras och kramar den hårt. Bonzo har lagt sig ner vid Saras sida, han följer de båda med blicken, lägger ner huvudet mellan tassarna och verkar vara rätt så nöjd med tillvaron?

För att uppbrottet inte ska bli för abrupt för hunden bestämmer de att Bonzo ska stanna hos Sara ett par dagar till, och att Gunnar ska titta in då och då. Gunnar går hem till sitt, men han kan inte låta bli att tänka på hur försvarslös Sara sett ut när hon berättade om sitt liv med Axel.

Han förstår hur jobbigt det varit för Sara och han förstår att hon tycker det är svårt att mista Bonzo nu också. Hon verkar ju vara en underbar tjej, tänker han där han vandrar fram i

decembernatten. Hon och Bonzo verkar ju ha funnit varandra rejält tänker han också. Han längtar redan efter nästa dag när han ska få träffa Sara och Bonzo igen!

Grå och mulen är himlen nästa dag när Gunnar tittar ut genom sitt sovrumsfönster, men vad gör det, han har tänkt ut att de först ska ta en rejäl promenad, sedan ska de gå och äta lunch på något trevligt ställe, kanske på den nyöppnade tavernan? Där vet han att ägaren gillar hundar, så det ska nog gå bra att ta med sig Bonzo dit?

De får en underbar dag tillsammans, Sara och Gunnar dras alltmer till varandra, när Gunnar följer Sara hem så lägger han armen varsamt om hennes skuldror, och hon lutar sitt huvud mot hans arm.

De börjar träffas allt mer, ibland är Bonzo hos Sara och ibland följer han med Gunnar hem.

Det har nu gått två år sedan Axel dog, sorgen har lagt sig och saknaden kommer över Sara allt mera sällan. God hjälp för att hantera sin sorg har hon ju haft av Bonzo, det är inte klokt vad en hund kan skingra dystra tankar!

Några kvällar därefter när Gunnar och hon sitter framför TVn med Bonzo liggandes under soffbordet, så säger Gunnar, ”Nu har vi träffats så här, vi tre i två års tid, Sara. Nu undrar jag och Bonzo om vi inte ska slå våra påsar ihop? Vet du, Sara, jag blev kär i dig första gången jag såg dig! Och vad Bonzan känner för dig behöver jag nog inte orda om? Så nu tar jag mod till mig och frågar dig i Bonzos närvaro, om du vill gifta dig med oss?”

Det har nu gått sex månader sedan bröllopet. När Gunnar kommer hem i kväll så ska Sara berätta för honom att han ska bli pappa, de ska bli föräldrar! Äntligen är den svåra tiden över, nu väntar framtiden på dem med oanade möjligheter. ”Kom Bonzo” säger Sara, ”vi tar en promenad, vi går och möter husse.” Bonzo viftar på svansen och så går de tillsammans ut genom dörren som så många gånger förr.